

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

štonožka

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

1

Ilustroval Pascal Nöldner
Preložila Denisa Stareková

štonožka

Emily Skye
Die geheime Drachenschule

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Germany
Translation © 2024 by Denisa Stareková
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu *Die geheime Drachenschule (vol. 1)*
(Bastei Lübbe AG, Köln 2018) preložila Denisa Stareková.

Redigovala Katarína Šoganová.

Korigovala Magdaléna Rusiňáková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2026 ako svoju 2 772. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0911-0

Charles zavrel oči a hlavu položil na hrbolaté čelo svojho spoločníka. Vystrel ruky a prstami akurát dosiahol na rohy svojho najlepšieho priateľa. Oblapil hrubé hroty, aby si čelo ešte pevnejšie pritlačil na prastarého tvora. Bola to rozlúčka na veľmi dlhý čas. Možno navždy.

„Faul!“ Henry ležal na chrbte a držal si nohu. Kopnutie ho poriadne zaboľelo! Naozaj by mal popremýšľať o tom, že v budúcnosti bude hrať s chráničmi nôh.

Ozvala sa rozhodcovská píšťalka, jeho spoluhráči zajasali a protihráči vzdychli. Bolo to typické sobotné popoludnie na futbalovom ihrisku.

Chlapec s ryšavými vlasmi vytiahol Henryho na nohy.

„Si v poriadku?“ spýtal sa. Henry prikývol. Na modriny už bol zvyknutý. So spoluhráčom sa pozreli na rozhodcu, ktorý ukázal na značku, odkiaľ sa kopala jedenástka.

„Áno!“ potešil sa Henry. Ak by jedenástku premenil, nielenže by vyhrali, ale dostali by sa aj na čelo tabuľky!

Hlavu otočil k svetelnej tabuli. Videl na nej stav 1 : 1. Časovač ukazoval 89. minútu.

Vzal loptu a položil ju na miesto. Napravil si kapi-tánsku pásku a zahľadel sa na súperovu bránku. Pokrčil nohy a vystrel dlhé ruky. Nenadarmo ho prezývali Chobotnica. Pomaly urobil niekoľko krokov vzad, aby získal priestor na rozbeh.

Dnes má jedenásť rokov. Neexistuje lepší darček, ako zaistiť družstvu víťazstvo. Chvíľu zvažoval, do ktorého rohu by mal loptu kopnúť. Náhle sa za bránou objavil muž. Henry už takmer vyrazil, ale niečo ho zastavilo. Cudzinec akosi nezapadal medzi divákov. Mal na sebe dlhý čierny plášť, ktorý vyzeral draho, čierne nohavice a elegantné kožené topánky. Rozhodne to nebol vhodný odev na zablatené ihrisko Pimroskej strednej školy. Vyzerajú tak vyhľadávači talentov profesionálnych klubov? Henry trochu znervóznel, no cudzinec mu venoval povzbudivý úsmev. Potom hlavou nenápadne ukázal na ľavý horný roh bránky.

Ozvala sa rozhodcovská píšťalka a Henry sa zhlboka nadýchol. *Sústred' sa!* prikázal si. Teraz všetko závisí iba od neho. Rozbehol sa. Hoci nevedel vysvetliť, prečo je to tak, cudzincovi veril. O sekundu lopta vrazila do siete. Brankár sa vrhol do nesprávneho rohu.

Henry zdvihol ruky. 2 : 1! Trafil! S hlasným krikom k nemu pribehli spoluhráči a pochovali ho pod

sebou. Keď sa konečne vyslobodil z toľkých objatí, pozrel sa k bránke. Cudzinec tam už nebol. *Zvláštne*, pomyslel si Henry a chvíľu bol sklamaný. Potom sa však rozbehol k mame, ktorá natešene poskakovala na kraji ihriska. Okolo seba mala ovinutú pestrú šatku. Hoci svietilo slnko, v skorú jeseň v Londýne nemalo veľkú silu.

„Zvládol si to!“ usmiala sa naňho a postrapatila mu vlasy. Bola jeho najväčšia fanúšička.

„Sú to moje najlepšie narodeniny!“ tešil sa Henry bez dychu. „Videla si toho muža za bránou, mami?“ pokračoval vzrušene. „Ukázal mi, kam mám kopnúť. Stavím sa s tebou, že to bol vyhľadávač talentov, možno dokonca z Arsenalu Londýn. Len si predstav, že...“

Mama ho prerušila. „Dal ti tip?“ spýtala sa vážne.

Henry prikývol.

Zahľadela sa naňho s naširoko otvorenými očami. „Henry, ten muž nebol vyhľadávač talentov. Aspoň nie pre futbalový klub. Nevidel si erb na jeho plášti? Jednoznačne to bol...“

Ďalej sa však nedostala, lebo tréner Pimroskej strednej školy Henryho netrpezlivo zavolať na ihrisko. Hra sa neskončila.

„Hneď, mami! Ešte musíme vyhrať zápas!“ zvolal Henry a utekal preč.

Jeho družstvo odohralo suverénne aj posledné minúty a zvíťazilo 2 : 1. Keď rozhodca zápas odpískal, Henry bol vyčerpaný, ale šťastný. Klesol do trávy. Opäť doviedol družstvo k víťazstvu. Ak dobre rátal, dvomi gólmi sa dostal na čelo tabuľky strelcov. Bol na najlepšej ceste po tretí raz v rade získať titul kráľa strelcov. Ktovie, možno sa konečne dostane na jeden z vytúžených futbalových internátov. Zasnene sa zádíval na oblohu.

„Henry!“ ozval sa mamin hlas. Jasně, tak ďaleko ešte nie je. Teraz treba oslavovať: víťazný zápas a jeho narodeniny. Doma ho už predsa čakal veľký plech jablkového koláča, do ktorého sa pustí s kamarátmi.

Vstal a rozhlíadol sa. Prekvapene zistil, že futbalové ihrisko sa už vyprázdnilo. Väčšina spoluhráčov stála pri rodičoch a chystala sa domov.

„Hej!“ zavolať na nich. „Nejdete k nám? Zjeme narodeninový koláč a oslávime víťazstvo.“

Uraštený chlapec s ryšavými vlasmi sa k nemu otočil, no mama ho už ťahala za rukáv.

„Nabudúce!“ skríkol. „Ešte si to nepočul? Všetci sa ponáhľajú domov. Bolo by predsa hlúpe, keby u niekoho

zazvonil agent z ostrova Sedem ohňov a nikto by mu neotvoril.“

„Agent z ostrova Sedem ohňov? O čom to táraš? Hej, počkaj!“

Chlapec ho však už nepočul.

Henry sa zmätene rozbehol za mamou, ktorá ho stále čakala na kraji ihriska.

„Počula si to, mami? Prečo zrazu spomínajú ten ostrov? Nevedel som, že ešte veria na rozprávky.“

Mama vyzerala nervózne. „Henry, muž za brámkou, ktorý ti dal tip...“

„Ten vyhľadávač talentov?“

Mama potriasla hlavou. „Henry, to nebol vyhľadávač talentov.“

„Nie?“ spýtal sa Henry sklamane.

„Teda nie taký, na ktorého myslíš. Dones si veci. Vysvetlím ti to cestou domov.“

Henry vzdychol. Rýchlo sa rozbehol k hráčskej lavičke, vymenil si obuv, vzal tašku a utekal k mame.

Malý radový dom, v ktorom bývali, nebol ďaleko, a tak na domáce zápasy chodievali pešo. Bežne sa domov vracali pomaly, ale dnes mala Henryho mama naponáhlo.

„Čo som prepásol?“ spýtal sa Henry netrpezlivo.

Mama sa nervózne pohrávala s koncom šatky. „Nuž,“ začala, „muž, ktorý sa objavil za bránou, je... Na plášti mal erb. Znak školy na ostrove Sedem ohňov.“

Henry zastal. Tak predsa? Žeby jeho kamarát netáral nezmysly?

Spomenul si na príbehy, ktoré mu rozprával prastarý otec. Ten o škole na ostrove Sedem ohňov bol jeden zo slávnych mýtov kráľovstva. Ako všetky deti aj Henry poznal legendy o Robinovi Hoodovi, o rytieroch okrúhleho stola, o lochnesskej príšere či o spomínanom ostrove. Rozdiel medzi nimi bol v tom, že škola na tom tajomnom mieste údajne ešte existovala.

„Myslíš si, že ten muž prišiel z ostrova Sedem ohňov, aby ma odviezol? Tak ako to vždy vravieval prastarý otec?“ spýtal sa Henry vzrušene a znova sa zasníval. „Mami, len si to predstav! Ja na legendárnom ostrove! To by bola paráda! George z piatej triedy povedal, že tam vychovávajú tajných agentov. Z každého, kto tam bol, sa napokon stane poriadny boháč! Potom nám kúpim vilu v strede mesta priamo pri štadióne. Z balkóna budeme môcť sledovať zápasy Arsenalu Londýn. Mami, musím sa tam dostať!“

„Nerob si priveľké nádeje, Henry,“ krotila ho mama, kým kráčali ďalej. „Okrem toho ako tajný agent by

si nemal čas sledovať futbal ani z balkóna, ale ani v telke,“ dodala.

Henry ju však už nepočúval. Práve si predstavoval, že naháňa zločincov ako James Bond. Ibaže na rozdiel od slávneho špióna by namiesto obleku nosil futbalový dres s erbom školy na ostrove Sedem ohňov na hrudi. Majú tam vôbec futbalové družstvo? Zabočili na Bazovú ulicu. Na jej konci rástol obrovský orgovánový ker a za ním stál ich malý dom.

„Pôjdem dopredu!“ skríkol Henry vzrušene.

Úzka ulička zívala prázdnotou. Okrem jemného škrípania susedovej záhradnej bránky, ktoré spôsoboval vietor, všade panovalo ticho. Priveľké ticho.

Nezdalo sa, že by sa tam mal zjaviť niekto z prijímacej komisie zo školy na ostrove Sedem ohňov. Henry sklamane spomalil.

Zašiel za veľký orgován a ostal stáť ako prikovaný.

„To nemôže byť pravda!“ šepol.

Na schodoch, ktoré viedli k ich domu, sedel čierne odetý muž z futbalového ihriska. Na hrudi mu žiaril erb. Vynímalo sa na ňom sedem zlatých plameňov.

„Smiem sa pozvať na šálku čaju, Henry?“ spýtal sa cudzinec a vstal.

Henry naňho zízal s otvorenými ústami.

Odkiaľ pozná jeho meno?

Keď Henryho mama prišla k domu, aj ona ostala stáť ako skamenená.

„Prepáčte, že som vás tak prepadol. Bežne to nemám vo zvyku,“ znova sa chopil slova cudzinec. „Nemohli by sme ísť dnu?“ Ukázal na dvere.

Henryho mama precitla z prekvapenia. Nervózne sa hrabala v taške a vytiahla kľúče. Kým otvorila dvere, Henry si cudzinca skúmavo prezeral.

„Naozaj je to erb školy na ostrove Sedem ohňov?“ vyslovil napokon.

Mladý muž sa usmial a ukázal na kuchynské okno susedného domu. Záves sa takmer nepozorovane odtiahol a spoza neho vykukla špička nosa ich susedky.

„Prosím, podte dnu,“ povedala Henryho mama. Hlas sa jej trochu triasol.

Po úzkej chodbe prešli do kuchyne. Dospelí sa posadili a Henry išiel k sporáku, aby dal hriať vodu na čaj.

Po niekoľkých pokusoch sa na jednom horáku rozbli-
kal modrastý kruh plameňov. Henry naplnil preliačený
čajník vodou a postavil ho na sporák. Potom sa posadil
k mame a k ich hosťovi.

Cudzinec si odkašľal.

Henry naňho napäto hľadel.

„Čo keby si skočil do sprchy a prezliekol sa?“ vyzvala ho mama.

Henry si rýchlo prezrel futbalový dres a vzápätí uprel pohľad na mamu. Za nič na svete nechcel premeškať to, čo chcel povedať cudzinec z ostrova Sedem ohňov. Mama však s ospravedlňujúcim úsmevom ukázala na kuchynské dvere.

„Musím s tvojou mamou niečo prebrať medzi štyrmi očami,“ potvrdil cudzinec.

„Och, mami!“ zamrmlal Henry a vyrazil z kuchyne. Ešte na vřzgjajúcich schodoch si vyzliekol trikot a zvyšok jeho oblečenia pristál na dlážke chodby. Nechcel strácať čas. Nečakal, kým sa voda zohreje, a bez váhania

skočil pod ľadový prúd. Mydlo si tentoraz odpustil. Od zimy preskakoval z nohy na nohu. Po chvíli vodu zastavil.

Uterák si omotal okolo bokov a utekal do svojej izby. Rýchlo otvoril šatníkovú skriňu a bez rozmyslu si vybral oblečenie. Necelých päť minút po odchode z kuchyne sa v rôznofarebných ponožkách sklúzol po chodbe a opäť sa do nej vrátil – zároveň s pískaním čajníka.

Dospelí prerušili rozhovor a prekvapene sa naňho pozreli.

„To bola veľmi rýchla sprcha,“ konštatoval hosť.

„Prišiel si práve včas, aby si bratrancovi ponúkol šálku čaju,“ povedala mama s úsmevom.

Henry sa mykol. „Bratrancovi?“

Muž prikývol. „Z tretieho kolena.“ Vstal a uklonil sa. „Aké nezdvorilé! Ani som sa nepredstavil: Charles Benedict Alexander McBain. Rád si dám šálku čaju. Aj keď by sme sa vlastne mali poponáhľať. Na šálku dobrého čaju si však vždy treba nájsť čas, ako vravievala moja stará mama. Nemáte náhodou rumančekový?“

Prečo by sme sa mali poponáhľať? spýtal sa Henry v duchu. A rumančekový? To vážne? Kto dobrovoľne pije ten nechutný nápoj, ak nie je chorý?

Henry sa zvedavo zahľadel na cudzincovu tvár. Neboli si ani trochu podobní. Kým Henry mal tmavohnedé oči a trochu odstavajúce uši, Charles naňho hľadel žiarivo modrými očami. No dobre, mali spoločný trochu krivý nos, ale to bolo všetko.

Henry vzal čajník zo sporáka a zalial čaj.

„Prečo sa musíme ponáhľať?“ vyzvedal. Mama a bratrancovi podal šálky, z ktorých sa parilo, a opäť si k nim sadol. Mama sa pousmiala, keď si od neho vzala šálku s rumančekovým čajom, a žmurkla naňho.

Charles fúkol do nápoja, odpil si z neho a pevne sa Henrymu zadíval do očí. „Prišiel som s výnimočným poslaním. Ty, milý bratranec, si bol vyvolený. Oblačný hrad ťa volá.“

„Oblačný hrad?“ zachripel Henry.

„Tak sa volá škola na ostrove Sedem ohňov.“

Takže to bola pravda. Henry odložil šálku. Od vzrušenia sa mu ruka triasla tak, že na pitie nemohol ani pomyslieť. V hlave mu vírili tisícky otázok, ale ani jedinú nevysslovil.

Pozrel sa na mamu a hľadal u nej pomoc. Povzbudzujúco prikývla.

Zhlboka sa nadýchol a nabral odvažu. „Je... je na tom ostrove futbalové družstvo?“

Sám nemohol uveriť, na čo sa práve spýtal. Popri všetkých tajomstvách, ktoré sa spájali s tým záhadným miestom, bola otázka týkajúca sa futbalového družstva tá najhlúpejšia, akú kto mohol položiť.

Charles potriasol hlavou. „Na ostrove uprednostňujeme nebezpečnejšie hry.“

Na Henryho to urobilo dojem. „Napríklad aké?“

Namiesto odpovede Charles zodvihol šálku a znova si z nej odpil. Henry si vtedy všimol, že ruky má posiate jazvami a mozolmi, ktoré sa vôbec nehodili k bratrancovmu dôstojnému vystupovaniu.

Henryho počiatočná plachosť sa vytratila. Narastala v ňom zvedavosť. O tom tajomnom mieste sa chcel dozvedieť viac.

„Čo tie zranenia na твоjich rukách? Prišiel si k nim na ostrove?“

„Henry!“ napomenula ho mama. „Na také niečo sa nepýta!“

Jeho bratranec sa však usmial.

„Cena, ktorú musí človek zaplatiť za vzdelanie v škole na ostrove Sedem ohňov, nie je malá. No uisťujem ťa, že to stojí za každý škrabanec, za každú modrinu či jazvu. Navyše zranenia sa rýchlo zahoja.“

Henry na pleci pocítil maminu ruku.

„Nerobte si o syna starosti. Na ostrove bude mať Henry ochrancu. Verte mi, že s ním po boku to preňho bude najbezpečnejšie miesto na svete.“

„Kto to je?“ vyzvedal Henry.

Charles zovrel pery a s ľútosťou potriasol hlavou. „Ostrov Sedem ohňov chráni svoje tajomstvá. Tak to bolo odjakživa a tak to aj musí zostať.“ Znelo to, akoby citoval z nejakej knihy. Krátko sa pozrel na hodinky. „Ten, kto je povolaný na ostrov Sedem ohňov, nesmie zaváhať. Byť vyvolený je dar a súčasne zodpovednosť, ktorú nemožno odmietnuť.“ Charles nadvihol plecيا. „Viem, že to prišlo náhle. Iná možnosť však nie je. Dôveruj mi. Pokojne dopi čaj, Henry. Potom musíme vyraziť.“

„Vyráziť? Už teraz?“ Henry prekvapene blúdil pohľadom z mamy na Charlesa.

Mama sa predklonila a chytila ho za ruky. „Je to presne tak, ako nám to dookola rozprával prastarý otec.“

Charles odsunul stoličku a vstal. „Bolo mi potešením. Máte úžasného chlapca. Som si istý, že vám v škole na ostrove Sedem ohňov bude robiť česť.“ Na rozlúčku jej podal ruku. „Počkám v aute.“

Henry si oprel hlavu o stôl. Musel premýšľať. Bolo to nečakané. Z ničoho nič sa vynoril akýsi Charles,

ktorého nikdy nevidel, a tvrdil, že je jeho bratranec. Život sa mu práve obracal naruby. Musel však priznať, že vždy sníval o dobrodružstve. V tele pocítil vzrušujúce mravčenie. Potom mu čosi prišlo na rozum.

„Ale...“ nadvihol hlavu. „Naozaj musím odísť hneď, mami?“ spýtal sa, keď sa dvere zavreli. „Čo bude s tebou?“

Mama mu stisla dlane. „Cez prázdniny predsa budeš chodiť domov. Uvidíš, že to rýchlo ubehne. Na ostrove sa ti bude páčiť, tak ako sa tam páčilo tvojmu prastarému otcovi. Si predsa môj hrdina. A hrdinovia sú predurčení na dobrodružstvo.“

Vstala a pritiahla ho k sebe.

Inokedy Henry nemal až tak rád, keď to robila. Už bol na to priveľký. Dnes to však bolo iné.

„Čo ti vlastne povedal o ostrove, kým som sa sprchoval?“ zaujímalo ho.

„Nie veľa,“ odvetila mama. „No ukázal mi toto.“ Podala mu starú fotografiu muža, ktorého hneď spoznal. Bol to prastarý otec. Tak ako Charles mal na oblečení erb školy na ostrove Sedem ohňov.

Henry žasol. V myšlienkach sa už videl na podobnej fotografii – s erbom školy na legendárnom ostrove na

hrudi... Usmial sa. Vtom mama hlasno smrkla a vytrhla ho z myšlienok.

„Nenechaj bratranca dlhšie čakať,“ povedala a rýchlo odložila vreckovku. „Obleč si bundu, vonku je poriadne chladno.“